

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/205/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113222328
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2013:8113222328.1

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO, a.s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkáč, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, p r o t i žalovanej: M. V., rod. S., nar. XX.X.XXXX, bytom M. Š. XXX, zastúpená JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 7, o návrhu žalovanej na obnovu konania vo veci Okresného súdu v Prešove 12Ro/219/2011 a prísl. takto

rozhodol:

Z a m i e t a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 12Ro/218/2011-11 zo dňa 15.8.2011.

Z a m i e t a návrh na obnovu konania.

Účastníci n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaná v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 12Ro/219/2011, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti CETELEM SLOVNESKO a.s. a ktoré bolo ukončené vydaním platobného rozkazu, podala dňa 31.7.2013 návrh na obnovu daného konania. Tento návrh odôvodnila § 228 ods. 1 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Konkrétne vytkla súdu, že nepostupoval podľa spotrebiteľského práva a nenaplnil cieľ článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS. Súd nevykonal súdnu kontrolu ex offio zmluvných podmienok a nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora EÚ, konkrétne rozsudok OCEANO GRUPO Editorial SA spojené prípady C240/98 až C244/98 zo dňa 27.6.2000 a rozsudok Cofidis S.A. C 473/00 zo dňa 21.11.2002. Podľa jej názoru viaceré zmluvné podmienky v úverovej zmluve boli v nerovnováhe v neprospech jej ako spotrebiteľky. V návrhu citovala ustanovenie § 4 ods. 1, § 3 ods. 5, 6 zákona č. 258/2001 Z.z., tiež § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže mala zato, že najmenej v uvedenom rozsahu je platobný rozkaz nezákonný (bez bližšieho vysvetlenia). Napokon poukázala na konkrétne rozhodnutia súdov SR a to Krajského súdu Žilina 9Co 37/2012 zo dňa 17.5.2012, 5Co 212/12 zo dňa 25.6.2012, Krajského súdu v Prešove 8Co 140/2012-149 zo dňa 29.11.2012, 14Co 41/2012-156 zo dňa 9.12.2012, 14Co 77/2012-205 zo dňa 7.3.2013 a Krajského súdu Banská Bystrica 16Co 315/2012. Ide o rozhodnutia týkajúce sa žalobcu, o ktorých sa dozvedela v júni 2013, pričom tieto rozhodnutia môžu pre ňu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie.

Žalobca s návrhom nesúhlasil majúci za to, že v danom prípade obnova konania je neprípustná. Žalovaná totiž podľa neho neuviedla žiadne skutočnosti rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom súdnom konaní. Žalovaná mala možnosť podať voči platobnému rozkazu odpor, v ktorom mohla poukázať na všetky spomínané skutočnosti, rozhodnutia, či dôkazy spochybňujúce nárok žalobcu a preto nie je splnený zákonný predpoklad uplatneného ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. o tom, že účastník nemohol skutočnosti, rozhodnutia, dôkazy použiť v pôvodnom

konaní bez svojej viny. Podľa žalobcu nie je splnený ani dôvod pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p., keďže ustanovenie § 172 ods. 9 O.s.p. ukladá súdu pri spotrebiteľskej zmluve skúmať, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky. Podľa tohto ustanovenia totiž súd nevydá platobný rozkaz, ak spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Keďže však súd vydal platobný rozkaz, potom musel dospieť k záveru, že zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky. Práve citované ustanovenie spĺňa podmienky z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázala žalovaná, keďže tie ukladajú členským štátom EÚ zabezpečiť splnenie povinností uložených citovanou smernicou za účelom ochrany spotrebiteľov a vyhlasovať neprijateľnosť zmluvných podmienok ex offa.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca dňa 4.8.2011 podal na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 1.590,18 Eur a úrokov z omeškania 9% ročne zo sumy 1.533,40 Eur od 1.7.2010 do zaplatenia. Nárok uplatnil voči žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 19.12.2006, pričom poukázal na časť C danej zmluvy obsahujúcej žiadosť o vydanie úverovej karty, ktorej (podľa tvrdenia žalobcu) vyhovel a poskytol žalovanej úverový rámec 663,88 Eur. Žalovaná vyčerpala peňažné prostriedky vo výške 1.363,72 Eur. Keďže úver nesplácala, žalobca od zmluvy odstúpil. Žalovaná suma pozostáva z dlžných mesačných splátok úveru do odstúpenia od zmluvy vo výške 388 Eur, sumy 1.145,43 Eur - dlžnej úverovej istiny mimo dlžných splátok, ktorá sa stala zročnou po odstúpení od zmluvy a sumy 56,75 eur titulom zmluvnej pokuty a poplatkov.

Dňa 15.8.2011 súd vydal platobný rozkaz pod č.k. 12Ro 219/2011-11, žalovaná ho prevzala 15.8.2011, odpor voči nemu nepodala. Platobný rozkaz sa preto stal právoplatným 6.9.2011.

Podľa § 228 ods. 1 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania

a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

e/ je v rozpore s rozhodnutím súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,

b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,

c) § 228 ods. 1 písm. c),

d) § 228 ods. 1 písm. d),

e) § 228 ods. 1 písm. e).

Pri posudzovaní návrhu na obnovu konania je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, čo je zárukou princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, medzi ne patrí aj obnova konania z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. Návrhom na obnovu konania sa preto nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 98/11 zo dňa 11.8.2011). Tento uhol pohľadu je pre posúdenie návrhu na obnovu konania smerodajný.

Žalovaná návrh na obnovu konania odôvodnila ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Za dôvod pre obnovu konania pritom považovala súdne rozhodnutia v iných sporoch, ktoré obdobnú zmluvu ako v jej prípade súdy vyhodnotili ako neplatnú. Zákonodarca však rozhodne takéto rozhodnutia či skutočnosti nepovažuje za dôvod pre obnovu konania. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 uverejnenom pod R 2/1983 a súdna prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo 269/08 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011, 20Cdo 328/98 zo dňa 28.1.2009). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.US 410/00 zo dňa 2.10.2000).

Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutiami v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. zákonodarca mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchyľne než o nej rozhodol príslušný orgán alebo išlo o prípad ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p. rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal (§ 135 ods. 2) a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania nepochybne by došlo k narušeniu už spomenutého princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Preto uplatnený dôvod pre obnovu konania neobstojí.

Žalovaná poukázala aj na rozpor s európskou judikatúrou a citovala dve rozhodnutia. Spomínané rozhodnutia však len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, to je napokon implementované aj do našej legislatívy či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 O.s.p. alebo § 172 ods. 9 O.s.p. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdení súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v predchádzajúcej časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Súd dodáva, že o obdobnom návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré bolo taktiež ukončené vydaním platobného rozkazu na návrh toho istého žalobcu z obdobnej zmluvy o revolvingovom úvere (časť C príslušného tlačíva) pričom platobný rozkaz bol vydaný 3.8.2011 a žalovaný taktiež nepodal voči nemu odpor, rozhodol právoplatným uznesením Okresný súd v Prievidzi č.k. 7C 147/2011-123 dňa 30.10.2012 tak, že návrh na obnovu konania zamietol. Uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co 106ú2013-169 zo dňa 18.3.2013. V rozhodnutí odvolacieho súdu sa uvádza, že obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu. O nedostatku procesného

zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd aplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Zohľadnil pritom okolnosti tohto prípadu spočívajúce v záveroch, ktoré boli prijaté vo viacerých súdnych rozhodnutiach týkajúce sa neplatnosti obdobnej zmluvy o revolvingovom úvere. Zohľadnil pritom aj pomery účastníkov, na jednej strane žalobca ako veľká obchodná spoločnosť a na druhej strane žalovaná, ktorá je v hmotnej núdzi, keďže je nezamestnaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.